

The embodiment of consolation

De belichaming van troost

Eva Demuyck

Recent bereavement studies have observed a growing divide between the existing 'deathscapes' (Sidaway & Maddrell, 2010) and the transforming socio-cultural landscape of mourning within our secularizing western society. Memorial practices are moving away from the public domain towards the private environments of the bereaved. Meanwhile, the striving for closure is shifting towards a longing for 'continuing bonds' with the deceased: an 'open-ended process of ritualization' (Hockey et al., 2010) which relies on the sensation of the deceased's presence attached to a material object or place.

What if redesigning these personal spaces through drawing could be implemented towards improving the mental wellbeing of someone in mourning?

This is the research question inspiring a PhD project that aims to develop a theoretical framework for mapping, engaging with and transforming (in)tangible topographies of mourning through architectural drawing and built space.

To that end, this project will expand knowledge from bereavement studies, emotional geography and art therapy by tying them together with a study of drawn and built architectural oeuvres. This knowledge will then be refined through a series of case studies, relying on a cyclical process of drawing and on experiential learning to implement these new insights into the mourning process of participants. The resulting embodiment of consolation will unlock architecture as a new medium within art therapy by exploring its therapeutic potential and by (re)defining the position of the architect within the patient-medium-therapist dynamic.

The aim of the proposed workshop is to share the intermediate findings of the research and the author's expertise in architectural drawing with an expert audience in art therapy, while generating new input for the research. The workshop will explore the theme of 'homesickness' and will involve a reflection on how the participants draw and redraw a private space that is no longer accessible to them (e.g., their childhood home).

De belichaming van troost

Recente rouwstudies detecteren een groeiende kloof tussen de bestaande 'deathscapes' (Sidaway & Maddrell, 2010) en het transformerende sociaal-culturele rouwlandschap binnen onze seculariserende westerse samenleving. Herdenkingspraktijken verplaatsen zich van het publieke domein naar de privé-omgeving van de nabestaanden. Het streven naar closure wordt een verlangen naar 'continuing bonds' met de overledene: een 'open-ended process of ritualization' (Hockey et al., 2010) dat berust op het gevoel van aanwezigheid van de overledene verbonden aan een voorwerp of plaats.

Wat als het herontwerpen van deze persoonlijke ruimtes door middel van tekenen ingezet zou kunnen worden om het mentale welzijn van iemand in rouw te bevorderen?

Deze onderzoeksvraag vormt het uitgangspunt van een doctoraatsproject dat streeft naar het ontwikkelen van een theoretisch kader voor het in kaart brengen, het in dialoog treden met en het transformeren van (on)tastbare rouwtopografieën door middel van de architectuurtekening en gebouwde ruimte.

Dit project zal de kennis opgebouwd door rouwstudies, emotionele geografie en creatieve therapie uitbreiden door ze te koppelen aan een studie van getekende en gebouwde architecturale oeuvres. Deze kennis zal vervolgens verfijnd worden a.d.h.v. een reeks case studies, gebruik makend van een cyclisch tekenproces en van ervaringsgericht leren om deze nieuwe inzichten te implementeren in het rouwproces van participanten. De resulterende belichaming van troost zal architectuur ontsluiten als een nieuw medium binnen creatieve therapie door het therapeutisch potentieel ervan te verkennen en door de positie van de architect binnen de dynamiek tussen patiënt, medium en therapeut te (her)definiëren.

Het doel van de voorgestelde workshop is enerzijds om de tussentijdse bevindingen van het onderzoek en de expertise van de auteur op het gebied van architectuurtekenen te delen met experts in Creatieve Therapie, en anderzijds om nieuwe input te genereren voor het onderzoek. De workshop zal het thema 'heimwee' verkennen en een reflectie omvatten over de manier waarop de deelnemers een privé-ruimte die voor hen niet langer toegankelijk is (vb. hun ouderlijke thuis) gaan tekenen en hertekenen.

References

Maddrell, A. (Ed.), Sidaway, J. (2010). *Deathscapes*. London: Routledge.
Kellaher, L., Hockey, J., Prendergast, D. (2010). *Wandering Lines and Cul-de-sacs: Trajectories of Ashes in the United Kingdom*. In Hockey, J., Komaromy, C., Woodthorpe, K. (2010). *The matter of death: Space, place and materiality*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 133-147.

Biography

Eva Demuynck

I obtained my master's degree in Architecture in 2017 at the Faculty of Architecture of the KU Leuven (Ghent, Belgium). During my studies, I developed a fascination for how buildings relate to the intangible dimension of space, constructed by people's imagination, memories, etc. For my master thesis, I explored how a series of spatial interventions in my childhood home could evoke a sense of consolation in response to the passing of a close family member. This resulted in the discovery of the therapeutic potential of architecture and has left me highly motivated to learn how to understand and replicate this experience for others. After three years of working at an architecture office, I recently acquired a PhD-scholarship by the FWO (The Research Foundation – Flanders), which will enable me to develop a more empathic, human-centred approach to architecture and to build a bridge towards art therapy within the context of mourning.

Recent publications and conference presentations

2020: Paper-presentation at online session of CA2RE conference for Architectural and Artistic research (Trondheim) on March 27th, 2020:

The Embodiment of Consolation: an architectural unfolding of dwelling in the presence of absence

<https://ca2re.eu/results/the-embodiment-of-consolation/>